

a chvíli zůstala stát z druhé strany. Zahleděla se do vln. A potom se pustila.

Krátkou chvíli padala. A pak se svět zahalil do rozmazaného hávu. Vystrčila hlavu nad hladinu, prudce se nadechla a zmizela ve vodě.

V Parze byl poměrně velký jachetní přístav, kde byly lodě seřazené jedna vedle druhé. Jejich jachta kotvila až úplně na kraji, nejvíc na moři, skoro mimo zátoku. Měla by plavat ke břehu, ale ona směřovala na opačný kraj kotvišť. Tam, lesknoucí se v záři slunečního svitu, se pohupovala jachta s nápisem Karibbean na boku. Moc dobře věděla, komu patří – bandě pirátů, kteří se na ně nalepili, hned jak se dostali do Středozemního moře. Byla si téměř jistá, že je poslal Marco, jeden portugalský mafián, který chodil s její matkou a chtěl jejich loď, protože je údajně jeho.

Doplavala až k ní, ale už z dálky zkontrolovala, jestli na palubě nikdo není. Naštěstí pro ni nechali majitelé svěřený provazový žebřík. Vylezla po něm nahoru. Nemohla uvěřit, že tam je. Bylo pro ni neuvěřitelné dostat se až do cíle. Schylovalo se k extrémnímu řešení. Opatrně se proplížila ke kajutě a vlezla dovnitř. Nechtěla se nechat přistihnout. Chvilku se hrabala ve stole, potom sebrala dva papíry, nechala balíček pohozený na zemi a rozeběhla se pryč.

A ve chvíli, kdy skočila přes zábradlí, s obrovskou detonací celá loď vybouchla.

Bylo teplo. Nepředstavitelné teplo. Nina se divila, že se z vody ještě nekouří, jak se musí pod ostrými slunečními

paprsky vařit. Jejich jachta se pohupovala ve vlnách kousek od pláže, kde ležela. Její manžel, Tobias, pobíhal po palubě a připravoval vše k odjezdu. Ona se opalovala a co chvíli kontrolovala mobil. Zrovna si pročítala mailovou schránku, když objevila zprávu, která ji zaskočila.

„Dostavte se ve věci dědictví,“ přečetla nahlas. Sundala si z obličejů brýle a vzhledla k jachtě. Parga. Město, z něhož zrovna odpluli. Zaklela a zvedla se. Odpočinek a klidné odpoledne byly v trapu.

Kousek od ní, ukrytý mezi balvany, čekal nafukovací člun. Vlezla do něj a pádlovala směrem k lodi. Tyrkysové moře házelo odrazy na její opálenou pleť. Dala do toho veškerou sílu, aby plula co nejrychleji. Hned jak se dostala k jachtě, zastavila a zvedla se.

Tobias stál na kraji lodě a natáhl k ní ruku. Vděčně ji přijala a přelezla na palubu. Společně vytáhli člun a uklidili ho.

„Musíme se vrátit do Pargy,“ oznámila mu, když měli hotovo. On se na ni tázavě otočil a rukou si prohrábl světlé vlasy, jako to dělal pokaždé, když začal přemýšlet.

„Proč?“ optal se. Právě odtamtud jeli. Nikdy se tak rychle nevraceli.

„Píšou o dědictví,“ vysvětlila.

„Počkat...“ zarazil se a mávnul před sebou rukou. „Říkála jsi, že na té lodi nebyl.“ Nervózně se na ni podíval. Byl blondák, přesto měl tmavé oči.

„Tady jde o něco jiného,“ odušila. Sama neměla zdání. Jako by se věci nemohly začít kazit ještě víc. A zrovna teď.

„Stejně nevím, jestli jsme to nepřehnali,“ začal opatrně. Narážel tím na výbuch pirátské jachty.